

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – HB/Komisja**(Sprawa T-795/19)**

(2020/C 10/64)

*Jezyk postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* HB (przedstawiciele: adwokaci M. Vandebussche i L. Levi)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

— uznanie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 października 2019 r. nakazującej obniżenie kwoty zamówienia CARDS/2008/166-429 z 1 199 125 EUR do 0 (zero) EUR i odzyskanie wszystkich płatności w wysokości 1 197 055,86 EUR zrealizowanych z tytułu rzeczzonego zamówienia;
- nakazanie zwrotu wszystkich kwot ewentualnie odzyskanych przez Komisję na podstawie tej decyzji, powiększonych o odsetki za zwłokę według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny, powiększonej o 7 punktów;
- nakazanie uiszczenia zapłaty z tytułu ostatniej faktury wystawionej przez skarżącą na kwotę 437 649,39 EUR podwyższonej o odsetki za zwłokę według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny, powiększonej o 7 punktów, a także uwolnienia gwarancji bankowej o danej kwocie i naprawienia szkody majątkowej poniesionej ze względu na to późne uwolnienie gwarancji;
- nakazanie zapłaty symbolicznego 1 EUR z tytułu odszkodowania, z zastrzeżeniem możliwości zmiany;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości Komisji do wydania zaskarżonej decyzji, braku podstawy prawnej tejże decyzji oraz naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań. Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie była właściwa do wydania zaskarżonej decyzji, stanowiącej tytuł egzekucyjny do celów odzyskania wierzytelności, którą Komisja uważa, że ma względem strony skarżącej, w przypadku braku klauzuli arbitrażowej przynajmniej jurysdykcję sądom Unii dla zachodzących między nimi sporów w sprawach dotyczących umów.
2. Zarzut drugi dotyczący przedawnienia podnoszonej wierzytelności, a w każdym razie naruszenia rozsądnego terminu, art. 73a ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym z 2002 r.”), prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanego dalej „EKPC”). Zdaniem strony skarżącej wierzytelność, którą Komisja uważa posiadać względem strony skarżącej, jest przedawniona, ponieważ upłynął pięcioletni termin przewidziany w art. 73a rozporządzenia finansowego z 2002 r. Artykuł 85b ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym z 2002 r.”) dotyczący przyczyn przerwania biegu terminu przedawnienia jest ponadto nieistotny dla sprawy. W każdym razie, a nawet gdyby bieg terminu przedawnienia był przerywany zgodnie z prawem, termin na wydanie zaskarżonej decyzji i towarzyszącej jej noty debetowej jest oczywiście nierozsądny oraz narusza art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 EKPC (który przewiduje prawo podstawowe stanowiące także ogólną zasadę prawa).

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia postanowień wyroku tribunal de première instance de Bruxelles [sądu pierwszej instancji w Brukseli (Belgia)] z dnia 5 października 2017 r. oraz zasady, zgodnie z którą »postępowanie administracyjne zawieszają się do czasu zakończenia postępowania karnego«. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja jest związana wyrokiem z dnia 5 października 2017 r. wydanym przez belgijski sąd karny, w którym uznano postępowanie karne za niedopuszczalne ze względu na brak dowodów wykazujących popełnienie zarzucanych czynów. Jako że Komisja, która zresztą występowała w roli strony cywilnej przed sądem karnym, postanowiła poczekać z wydaniem decyzji w sprawie odzyskania środków do zakończenia postępowania belgijskiego, jest ona związana zakończeniem tego postępowania oraz ustaleniami sądu krajowego, również w przypadku, gdyby wyrok sądu belgijskiego nie wywierał wobec Komisji skutków powagi rzeczy osądzonej.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistych błędów w ocenie, jakimi ma być dotknięta zaskarżona decyzja. Strona skarżąca uważa w tym względzie, że zarzucane czyny nie są wykazane w oczywisty sposób oraz że nie istnieją w oczywisty sposób nieprawidłowości, a tym bardziej poważne nieprawidłowości. Zaskarżona decyzja opiera się na dwóch sprawozdaniach OLAF-u. Zarzuty podniesione przez stronę pozwaną nie zostały jednak udowodnione.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia instrukcji dla oferentów i art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. Strona skarżąca uważa, że żaden z zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną wobec strony skarżącej nie dotyczy faktu, że ta ostatnia otrzymała informacje poufne, zawarła niezgodne z prawem porozumienie z konkurentem, miała wpływ na komitet ds. oceny lub na instytucję zamawiającą przy badaniu, objaśnianiu, ocenie lub porównywaniu ofert. W związku z tym ani przesłanki z art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., ani te z art. 13 lit. a) instrukcji dla oferentów nie są spełnione.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony ze względu na to, że naruszono przysługujące stronie skarżącej prawo do bycia wysłuchanym.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, zasady wykonywania umów w dobrej wierze oraz zasady zakazu „nadużycia prawa”. Strona skarżąca twierdzi w tym zakresie, że Komisja nie działała ani w sposób staranny, ani bezstronny.
8. Zarzut ósmy stanowiący zarzut niezgodności z prawem art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., ponieważ artykuł ten narusza ogólną zasadę zakazu bezpodstawnego wzbogacenia. Artykuł 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. daje bowiem instytucji możliwość windykacji wszystkich kwot zapłaconych w trakcie całego okresu wykonywania umowy, nawet jeśli umowa ta została całkowicie wykonana przez wykonawcę. Artykuł 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. oznacza, że instytucja może zatem korzystać ze wszystkich świadczeń zrealizowanych przez wykonawcę bez żadnych płatności należnych z tego tytułu. Ów art. 103 należy uznać za niezgodny z prawem, ponieważ upoważnia instytucję do nieuzasadnionego powiększenia jej majątku ze szkodą dla majątku wykonawcy.
9. Zarzut dziewiąty, pomocniczo, dotyczący naruszenia art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. i zasady proporcjonalności. Zdaniem strony skarżącej instytucja powinna dokonywać oceny zgodnie z art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. Oznacza to, że Komisja nie może stosować kilku kar, ponieważ ów art. 103 przewiduje listę kar, które się nie kumulują. Ponadto, oceny tej powinno się dokonywać zgodnie z zasadą proporcjonalności, a instytucja powinna upewnić się, że jej decyzja jest proporcjonalna do wagi rozpatrywanej nieprawidłowości. Ten obowiązek zachowania proporcjonalności stanowi wyraz zasady dobrej wiary, którą stosuje się do wykonywania umów. Tymczasem nie miało to miejsca w niniejszej sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – HB/Komisja

(Sprawa T-796/19)

(2020/C 10/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HB (przedstawiciele: adwokaci M. Vandebussche i L. Levi)

Strona pozwana: Komisja Europejska